

Příživníkům se v deštném pralese daří.

snad 100 km. Je vidět, že se dostáváme do civilizace a nám se ukazují spíše její nepřijemné stránky: zatímco v poušti nemáte problém, kde zakempovat, zde je vidět výrazný úbytek odpočívadel.

To naše je ale ukázkové. Je zde poměrně nezvyklý nepořádek, ale záchodky jsou čisté, cihlová budova je vkusně pomalována.

Ranní rosa padá již do našeho hotového čaje. Nemáme čas se vyspávat. Spěcháme do Lamington National Parku.

Lamington National Park, 9. 4. 2001

Tento park je zřejmě nejpopulárnější v této části Queenslandu. Jeho oficiální popis zní: pouze 85 km od ráje surfařů (což je pravda). Většina jeho území je ale nepřístupná a tak běžnému návštěvníkovi zůstává k obdivu pouze několik vyhrazených tras. Největším lákadlem je Tree Top Walk.

Při návratu odbočujeme na úplně opuštěné křižovatce a daří se mi něco, co nám silně připomíná domov – jedu vpravo. Mám přitom divný pocit, ale nedokážu ho nijakým způsobem identifikovat. Teprve, když se na horizontu daleko před námi objevilo auto ve stejném jízdním pruhu, říkám si: „Tady je fakt něco špatně“. Dopadlo to tak, že jsem zastavil u kraje, nechal protijedoucí auto minout a teprve pak se vydal na další cestu. Částečnou satisfakcí mi budiž, že spolujezdec Lenka byla stejně zmatená jako já.

Do Brisbane přijždíme až v noci a ani se zde nezastavujeme. Toto noční velkoměsto nám velmi připomíná Sydney a vyvolává v nás nostalgické vzpomínky na pobyt tam.

Průjezd velkoměstem je díky pokročilé hodině a výbornému značení naprosto hladký.

Směřujeme na Beaudesert. Je to ale daleko a spíme na prvním odpočívadle za Brisbane, což je

Nádherné grass-trees na Mt Cordeaux.

Na Lamingtonu je nejhezčí očekávání. Příjezdová silnice je úchvatná. Noříme se úzkou silničkou hluboko do deštného pralesa a obdivujeme divokost přírody.

Vyjíždíme na vyhlídku, která je opravdu zajímavá, kde obědváme a dlouho se kočáme okolními výhledy. Poté přijíždíme do hlavního střediska Lamingtonu, kde si hned od začátku připadáme jako v domově důchodců – zřejmě právem. Jdeme na Tree Top Walk, který nás bohužel zklamává svou délkou (50 m) a nulovým výhledem a pak se prodíráme pralesem k Morans Falls, kde nás odměňují hezké scenérie.

Vracíme se zpět a míříme do Main Range N. P., známému to sídlu duhových Lori, které chceme ulovit fotoaparátem.

Nejvýraznější dominantou trasy je Mt Barney, která se nad námi vyčítavě tyčí a po jejímž svahu se procházejí krásy mlky.

Cestou k Main Range uhýbáme na gravel road a stoupáme šíleně strmým krpálem na Governer's Chair Lookout. Cestou míváme opuštěné tábořiště a určujeme ho za svůj příští nocleh. Nahoře nás čeká pouze pár metrů, které musíme absolvovat pěšky, abychom se ocitli na idálním místě pro výhled od krajiny. Poté opět sjíždíme nebezpečnou cestu do kempu, kde počáteční ticho brzy ruší místní skupinka skautů, kteří se zde rovněž rozhodli přenocovat. Jsou stylově oblečeni po indiánsku a skotačí kolem ohňů.

Main Range National Park, 10. 4. 2002

Tento park na hranici NSW a QLD je proslulý hejny Rainbow Lorikeets a také obřími liliiemi, které v období květu zdobí vysoké kopce neopakovatelným závojem krásy. 4WD je doporučen, ale parkem vede hlavní asfaltová silnice, ze které lze celkem pohodlně vyrazit na pěší výlety.

Ráno, ač bychom čekali opak, jsou tito nadšenci již vzhůru. Pozorujeme, jak snídají ve stoje a připadá jim to naprosto přirozené. My, Evropané, potřebujeme k jídlu sedět, oni, Australané, bezděčně stojí.

Prudkým sjezdem se vracíme zpět na hlavní silnici, abychom se po ní opět vyšplhali zpět nahoru k parkovišti, kde začínají stezky pro pěší.

Z nabídky jsme si vybrali výstup na Mt Cordeaux (asi 7 km) a je to dobrá volba. Klikatou cestičkou šplháme vzhůru a občas máme možnost navnadit se úzkými průhledy do údolí. Obří lilie jsou skutečně obří – jsou větší než my! Kousek před vrcholem se vegetace mění a za chvíli hledíme daleko do krajiny, zatímco odpočíváme a hřejeme se na sluníčku.

Po návratu dolů podnikáme krátkou výpravu za ranibow lorikeets, ale nechtějí se nám, pacholci, ukázat, přestože jich tu podle našeho průvodce mají být stovky. Nu, co se dá dělat... Nezbyvá nám než pokračovat v cestě, která se již neodvratně uzavírá. Překračujeme hranice zpět do NSW.

Bald Rock.

Fire Danger.

Bald Rock National Park, 10. 4. 2001

Tento park je malým tajemstvím, moc lidí se sem nepodívá. Nachází se u hranice s QLD, je přístupný konvenčním vozidlům (I když místní cesty nejsou v právě nejlepšímu stavu), kemp s BBQ je samozřejmostí. Samotný Bald Rock je obrovský monolit, který trochu připomíná Ayers Rock. Je ale šedý a zčásti porostlý vegetací. Na jeho vrcholek vedou dvě trasy – jedna delší s mírnějším stoupáním a jedna kratší, na které je nutno šplhat pod úhlem 45°. Na vrcholku vás za námahu odmění 360° výhledy do okolní krajiny.

Kámen je 750 m dlouhý, 500 m široký a 260 m vysoký.

Je už pozdější odpoledne, když parkujeme u kempu a vydáváme se na výstup na Bald Rock. Jsme zvědaví, jak bude vypadat.

Vypadá jako velký kámen.

Během výstupu jsme se pořádně zapotili, ale nahore můžeme obdivovat rozverné skalní útvary – jednak osamocené balvany, jednak podivně rozpukanou horní slupku balvanu.

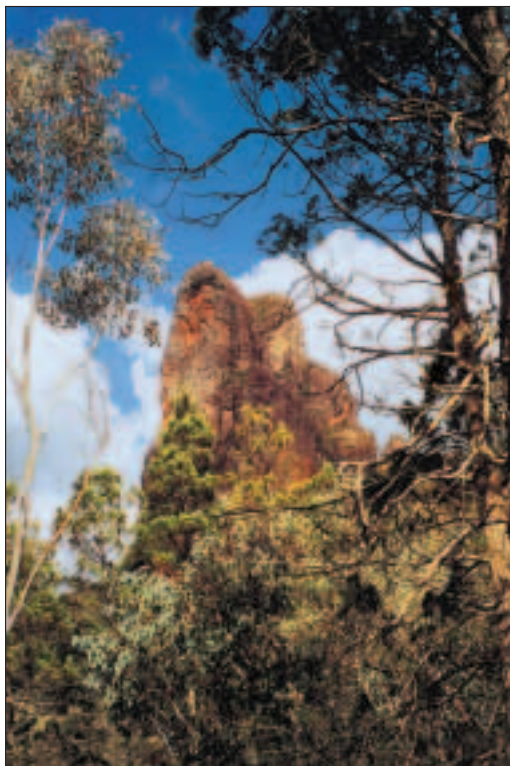
Máme šanci pouze na krátký oddech. Než se setní, chceme ještě ujet kus cesty k poslednímu parku, který budeme mít šanci v Austrálii navštívit.

Jedeme dokud se nesetní a pak využíváme prvního odpočívadla. Spíme asi 350 km před Warrumbungle N. P.

Warrumbungle National Park, 11. 4. 2001

Tento park je velmi populární, přestože se nachází poměrně hluboko ve vnitrozemí. Ročně ho navštíví okolo 80 000 lidí, což je skutečně pořádný dav. Projevuje se to na vstupném a kempovném, které je o trochu vyšší než obvykle (16 AUD).

Před 13 miliony let zde sopky vychrlily obrovské množství lávy, která pokryla zem v několika set metrů vysoké vrstvě. Eroze pak pomalu, ale o to pečlivěji, vy-

Nádherné vrcholky jsou všude okolo.

Breadknife.

tvarovala povrch do dnešní podoby a dala tak vzniknout místním zvláštním útvarům, jak jsou Breadknife, Crater Bluff a Split Rock.

Od roku 1953 byla oblast přírodní rezervací a od roku 1955 už národním parkem. Nyní zabírá plochu o rozloze 21 000 hektarů.

Zejména pěší turisté ocení poměrně hustou síť stezek, které je mohou zavést i do vzdálených míst parku. Nádherným scenériím vévodí Breadknife, 90 metrů vysoká a velmi úzká skála.

K dispozici je také několik kratších výletů – Whitegum Lookout (velmi zajímavý při západu slunce), dále pak Gurianawa Track, Wambelong Nature Track a Burbie Canyon.

Ostatní vycházky jsou více náročné a možné je vydat se i na vícedenní výlet a využít některého z bushcampů.

Po příjezdu do parku se hodí navštívit Visitor Centre, kde získáte veškeré informace o parku a zaplatíte kempovné. Pokud se chcete věnovat lezení, je nutné získat povolení.

Park je přístupný konvečním vozidlům, hlavní silnice je asfaltová, nicméně přístup z jihu a západu je gravel a po deštích může být uzavřen.

Dopoledne přijíždíme k Warrumbungle. Přístupová cesta je nádherná klikatá silnička vedoucí strmými srázy. Příroda již jasně připomíná okolí Sydney (přestože to je ještě hodně daleko) a nezadržitelně v nás budí jistý smutek... cestování je u konce.

Náš poslední park...

... a kookabury, které se s námi přišly rozloučit.

Po návštěvě Visitor Centra se vydáváme na 14,5 km procházku k Breadknifmu a okolí. Příroda je nádherná, všude je spousta klokanů a emu. Dojem snad kazí jen vydlážděná cesta, kterou se zde rozhodli postavit místo klasické lesní pěšiny. Nejenže má člověk pocit, že jde po chodníku, někde ve městě, ale tvrdý povrch je i nepříjemný pro šlapky.

Nicméně výhledy do okolní krajiny zalité sluncem stojí za tu trochu nepohodlí.

Po návratu se zabydlujeme ve velkém kempu s moderním zázemím. Celá stáda klokanů a emu se s námi přišla rozloučit a pózují nám před objektivem.

Návštěvu posledního parku máme v podstatě za sebou, zítra, ve čtvrtek 12. 4. 2001 máme naplánován návrat do Sydney. Už 20. 4. letíme domů a do té doby musíme zařídit pár věcí – zejména prodat auto.

K naší velké radosti se nám za západu slunce splnilo přání: za celou cestu jsme se několikrát pokusili získat obrázek všudypřítomného průvodce po Austrálii – kookabury, ale nikdy se nám to nepodařilo, snímek vždy vyšel špatně a už jsme pomalu byli srozuměni s tím, že si tohoto neobyčejného ptáčka budeme muset pamatovat. Teď však (za patřičné dávky smíchu) přiletěly hned čtyři, výstavně se usadily na větvi kousek od nás a pak dokonce přiletěly k nám a promenádovaly se po našem Holdenovi a způsobně počkaly, dokud jsme nepřestali fotit.

Děkujeme za toto hezké rozloučení.

Ráno nás čeká další překvapení. Zima. Na zemi je šedivec a my klepeme kosu. Zdá se nám neuvěřitelné, že jsme se ještě před pár dny potili v dusnu. Balíme se do všech dostupných věcí a s drkotem zubů si čistíme zuby.

Balíme na poslední, závěrečný, úsek cesty. Čeká nás necelých 500 km do Sydney.

Zanedlouho již projíždíme klasickou krajinou a zkratkami (samozřejmě jsme zabloudili) se blížíme k Blue Mountains, poprvé ze západu. Řekl bych, že z této strany jsou hory malebnější, zvedají se ostře z ploché krajiny.

Protože nám nevyšly fotky z návštěvy botanické zahrady Mt Tomah, vracíme se sem a znovu procházíme úžasným parkem.

Již zbývá jen málo a kruh se zcela uzavře: sjíždíme kopec, který jsme první den cesty nemohli vyjet. Poznáváme jednotlivá místa, kde nám kleklo auto. Nostalgické pocity si připouštíme s tím, že jsou zcela na místě.

Jak se blížíme k Sydney, doprava houstne a najednou stojíme v zácpě. To se nám nikdy nestalo a tak jsme patřičně překvapeni a ptáme se sami sebe, co že se to asi děje?

Šnečí rychlostí se ploužíme přes Sydney. Do Botany vjíždíme za tmy, odbočujeme na Page Street a připadáme si, jako když se vracíme z práce. Takhle za tmy jsme se vraceli tři měsíce.

Jsmo hodně unaveni. Chceme zítra vstát brzo a zařídit si formality okolo auta (myčku, technickou prohlídku, pink slip) a hned ho začít prodávat. K tomu využijeme garáže na Kings Crossu doporučené v Lonely Planet, jiné místo ani neznáme a vzhledem k časové tísní (máme na to osm dní) se nevyplatí jít do inzerce v novinách. Na severu Austrálie, kde jsou auta dražší, jsme viděli srovnatelné Holdeny prodávat okolo 4000 AUD, což nám dává naději, že neskončíme fiaskem.

Botanická zahrada na Mt Tomah

Naši kamarádi Hanneke a Wietse.

Nicméně všechny plány ohledně zítřejšího zařizování se rozplynuly, jakmile jsme se přivítali s Radkou a Frantou. Jak jsme 100 dní cestovali, odvykli jsme se koukat do kalendáře. Už víme, proč byly ty zácpy na silnicích: jsou Velikonoce a pro nás to znamená spoustu komplikací: zítra je všechno zavřené (to u nás nemáme – Good Friday), zrovna tak v sobotu a v neděli a pro změnu i v pondělí. Již tušíme problémy, protože rozumně prodat auto za čtyři dny... to asi bude maličko problém.

Nicméně nám všechny tyhle věci nemohou zabránit v pořádném přivítání s Radkou a Frantou a také se psem Canem, kterém osobně přezdívám „chodící sprcha“. Vyprávíme o kupě zážitků, které máme za sebou a prokládáme hovor doušky červeného vína... až do pozdního rána.

Nový den je trochu pochmurný. Kdepak Good Friday!

Plíživá kocovina vyžaduje vyprošťovák, ale ouha. Všechny obchody s alkoholem jsou dnes zavřené!

Protože s Lenkou chceme objet několik servisů, jestli by nás přece jen někde nepřijali, vydáváme se na okružní jízdu po Sydney a nabízíme, že se budeme dívat a snad se nám někde poštěstí koupit pívko. Bohužel svátek ale znamená opravdický svátek a nikde jsme nenašli nikoho, kdo by byl ochoten vystavit nám pink slip – potvrzení, že auto prošlo základní technickou prohlídkou bez problémů. Jde o brzdy, motor a pár dalších věcí. V případě, že auto z nějakého důvodu neprojde, servis vystaví tzv. white slip, na kterém jsou jednotlivé závady uvedeny.

Velikonoce jsou ale neúprosné. Musíme počkat do úterý.